

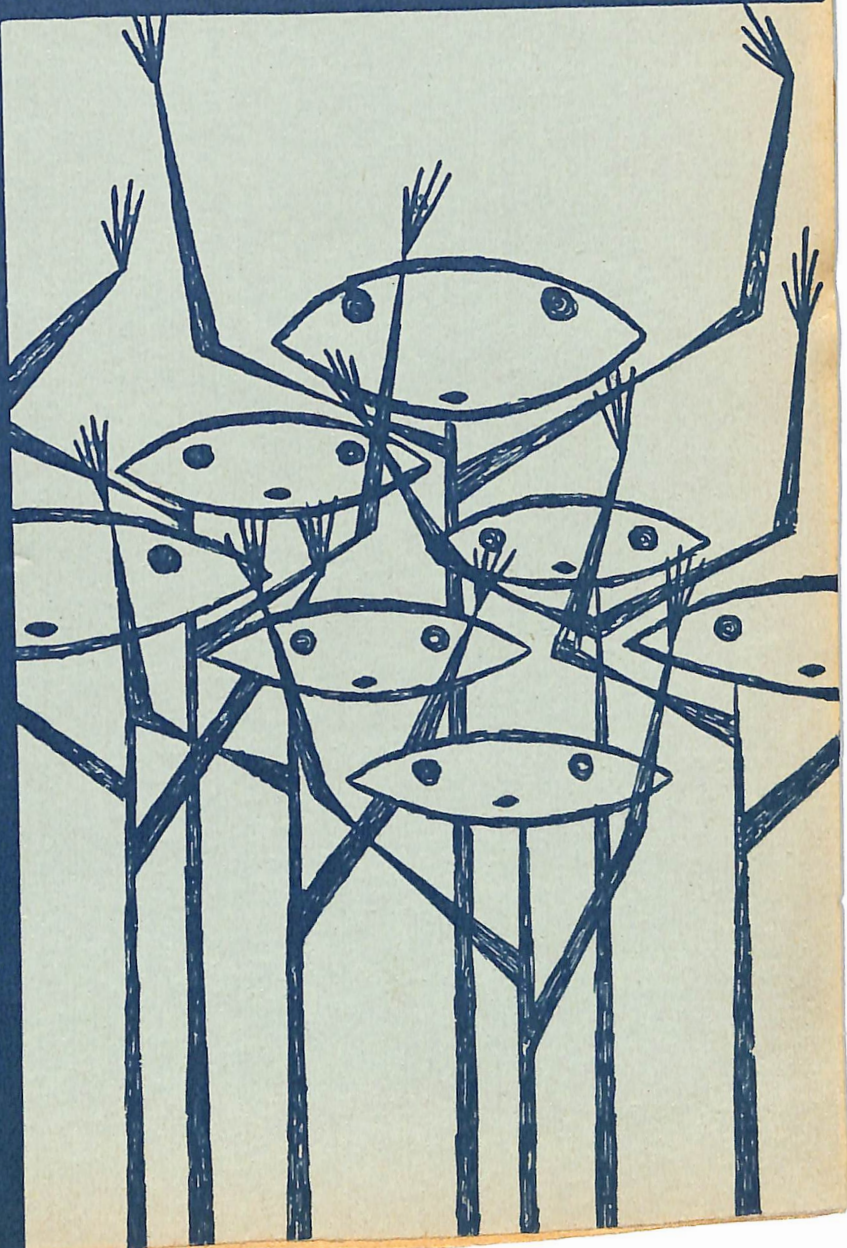
LIBERTYN

nov.
1959

9-19
Nr. 10

maand
blad
van
de

humanistische
jongeren
gemeenschap

Landelijk maandblad
van de Humanistische
Jongeren Gemeenschap
in N e d e r l a n d.

redactie:

Ineke Cley
Rob Schut
Klaas Swaak

hoofdredacteur

Klaas W Swaak
Oosterhamriklaan 207
G r o n i n g e n.

administratrice:

Annechien Kok,
Larixlaan 17,
Nw. Loosdrecht.

9e jaargang - nr 10.
november 1959.

door de sterken; in het heeft voor de sterkere, overtreft nog altijd het inzicht dat de zwakkere opbrengt voor eigen zwakkte. Ter Braak heeft iets gezegd als: wat ik nu weet, is niet meer dan mijn domheden.

Wanneer Ter Braak en Du Perron nu als vlag vertoond worden, kan men op een enkele uitzondering na ervan op aan, dat hun minderen aan het woord zijn. De epigonen lopen door hun domheid tegen de lamp - wat niet hoeft weg te nemen, dat er verdienstelijke epigonen zijn.

Men merkt hieraan dat Ter Braak en Du Perron vijftien jaar na hun dood groot gelijk wordt gegeven; men heeft hen in de positie gedreven van de profeten, die in eigen land niet geëerd werden ten tijde dat ze leefden:

TUSSEN KALF EN KAMELEON

Ter Braak en Du Perron betekenden een waarde in Nederland en betekenen dat in bepaald opzicht nog.

Wanneer zij ter sprake komen, onstaat een vaak verrassende situatie, waarin een verhouding tot hen wordt vastgelegd. Daarin leert men vaak meer van degeen, die hun naam liet vallen dan van de betrokkenen zelf. En als vanzelf opent zich dan de mogelijkheid een vergelijking te maken. Het verschijnsel om Ter Braak en Du Perron in te lijven dateert reeds vanaf 1945 en het gaat door tot vandaag. ')

Het hangt samen met hun kwaliteiten. De zwakken worden altijd aangetrokken

instinct dat de zwakkere

en men wast de handen in onschuld door te citeren, met of zonder bronvermelding; een onschuld die ik graag op een andere manier bewezen zag, ofschoon ik ook twijfel aan dat bewijs... Gebrek aan originaliteit, goed herkenningsteken van de domheid, treft deze epigonen ook: zonder enig bezwaar hanteren ze de terminologie, zonder de stijl te bezitten, die dit rechtvaardigt. En daarbij tonen zij Du Perron en Ter Braak wel heel slecht begrepen te hebben: als Du Perron en Ter Braak een opdracht hebben nagelaten, dan is het persé niet die, hun parolen te hanteren, waar zij maar al te goed wisten dat ze onbruikbaar waren in een veranderde situatie. De epigonen verabsoluteren altijd de opinie van hun voorbeelden. Plus royalist que le roi en men staat voor de taak Ter Braak en Du Perron in bescherming te nemen tegen hun aanhangers!

Het zou inderdaad te ver gaan de heer Noordzij in Ja en Nee onder deze royalisten te scharen; hoewel ik niet kan billijken dat een pot een ketel iets verwijt, in dit geval dat het Hollands Weekblad er zo bekaaid afkomt.

J. Noordzij betoogt dat de ivoeren toron is aangetast; bijgevolg is de exclusiviteit van de intellectueel ten dele verloren gegaan, doordat de politiek zich met hem bemoeide, een stoornis, waar we vanaf moeten door wat meer a-politieke exclusiviteit. Het Hollands Weekblad legt het loodje, omdat het daartoe geen poging meer doet.

Zonder te willen denigreren is dit de redenering van een bepaald soort intellectueel; van de intellectueel die de pest ziet aan de politiek; kortom van een kortzichtige intellectueel, die niet wil of kan inzien, dat men de politiek of de wetenschap evengoed kan dienen. Het gaat er maar om hoe men de politiek dient! Exclusiviteit dient namelijk ergens op te rusten: op een waarde en niet op een traditie.

Ter Braak is de eerste (in Nederland) geweest die 'het klooster van de intellectuelen' op haar waarde (resp. onwaarde) geschat heeft; hij heeft zijn analyse beantwoord met een paradoxale houding tegenover de democratie; een antwoord dat een politicus evengoed had kunnen geven. Men kan ook de exclusiviteit van de politicus verdedigen. ...! Op het moment kan men deze exclusiviteit beter in Frage stellen, want het lijkt erop dat zij in een ivoren toren zetelen, van waaruit zij regeren.....over ons.

Ter Braak's houding tegenover de politiek is onvergelijkbaar met de Sartrische - het kameleon dat zichzelf blijft en verandert contra het kalf, dat zich doodstaart op het zwart-wit(of rood-wit) van het vee rondom. Sartre knecht de auteur (resp. intellectueel) en geeft hem een pedagogische opdracht vanuit een standpunt, waarbinnen dit probleem geen plaats heeft. Wie aan dit probleem voorbijgaat toont zich echter een goed anti-intellectueel. Per slot van rekening hoort Sartre thuis in de hoek van de door de heer Noordzij gewraakte heer Prof. Polak, wiens toekomst helaas - nog geen verleden tijd is.

Als Sartre afgewezen wordt, blijft Ter Braak dan over? In de verwijten die de heer Noordzij het Hollands Weekblad doet, ligt een terug naar Ter Braak (en Du Perron) opgesloten. Kortom een terug naar de man die een ontwikkeling achter zich had, die voorlopig in een houding resulteerde, - en die een ontwikkeling voor zich had. Ter Braak had zijn laatste waarheid; het zou stupide zijn er 'de' laatste waarheid voor te verslijten. Daartoe tendert de heer Noordzij en hij ontkomt inderdaad niet aan de halfslachtigheid; ik hoop voor hem dat hij er niet in blijft steken.

Hubert Lubs.

J. Noordzij: Schoolblad 27 Oktober '59.

Bespreking Hollands Weekblad.

1 ') In nog geen half jaar tijd werden Du Perron en Ter Braak mij voorgeschoteld door VVD-ers

PVDA-ers, PSP-ers, humanisten en door haast alle grote nederlandse dagbladen; de NRC voorop en Trouw als laatst getrouwe.

HEILIG, APOSTOLISCH ENDE KATHOLIEK,
ZOALS HET EEN ROMEIN BETAAMT.

'Die taak (van de Vrijdenker-klws) kan niet zijn-
gesteld als dit mogelijk was- de man van weten-
schap te belotten, een godsdienst te belijden,
een politieke overtuiging aan te hangen of er
een sociaal geloof op na te houden. Integendeel
moeten we er ons van bewust zijn dat, zonder der-
gelijke ideologieën als prikkel, het beoefenen
van welke wetenschap ook, zinloos en zelfs on-
mogelijk is. Een binding met de een of andere
politieke overtuiging, met het een of ander
maatschappelijk geloof en mogelijk zelfs met
een of andere vorm van religie is noodzakelijk
en zelfs heilzaam, maar slechts op twee voor-
waarden. De eerste is dat de binding van binnen-
uit komt en niet van buitenaf, dat zij niet is
opgelegd maar gegroeid; de tweede is, dat men
zich ervan bewust is, dat deze overtuigingen
buitenwetenschappelijk zijn.'
Geciteerd uit 'De vrijheid van het menselijk
denken' van Prof Dr J.M. Romein- Bevrijdend
Denken 3-10-1959.

Ook:

'En tenslotte- en dat schijnt het belangrijkste
van alles- zich te richten tegen een maatschap-
pij, die door haar verdeeldheid in klassen de
werkelijke vrijheid belemmert, zonder welke de
wetenschap zich niet voluit kan ontwikkelen
tot die zegen voor de mensheid die we allen
beogen.'

Godsdienst, een politieke overtuiging en een
sociaal geloof worden gerangschikt onder 4.

ideologiën. Een dergelijke rangschikking veroorlooft een wetenschapsbeoefenaar wanneer hij let op de overeenkomstige kenmerken van de delen. Wij geven onze indruk graag voor beter, maar wij menen als kenmerkend naar voren te brengen: de mengeling van logika en drogreden of frase. We menen enige grond te hebben de steller van de genoemde citaten deze kenmerken aan te wrijven; in de twee aanhalingen vinden we namelijk: 'die zegen voor de mensheid, die we allen beogen'. - aangenomen dat dit niet het belangrijkste schijnt, maar inderdaad is. Als U het ons vraagt, is dit klinkklare onzin: 'die zegen etc.' Het menselijk denken en daarmee wordt door Prof. Romein de wetenschap in de eerste plaats bedoeld, is, -concluderen wij- buitenwetenschappelijk. Een ding is maar gelukkig, dat het menselijk denken en de wetenschap van Prof. Romein betreft. En zijn geestverwa

Nee, laten we niet insinueren!

KLWS.

DE HEER K. EN DE FILOSOFIE.

Een van de nog wel aardige zinnnetjes die het artikel 'afkeer van de filosofie' van F. Kief (Bevrijdend Denken 10 -10-1959) siert is de hiervolgende: 'Het is geen toeval dat men de zindelijke denker van de onzindelijke denker herkent'. Wanneer men de moeite neemt (inderdaad, de moeite!) het artikel over te lezen en dan stuit op een zin als 'Er bestaat in onze tijd onmiskenbaar een afkeer van hetgeen men filosofie pleegt te noemen', hoeft de zindelijkheid van de heer Kief geen twijfel te laten. De geringschatting van de filosofie, die afgedaan wordt met de woordjes 'hetgeen men filosofie pleegt te noemen' doet bij voorbaat reeds enige twijfel rijzen over de objectiviteit, de onbevooroordeeldheid van de schrijver en het verdere betoog laat ons niet in het onzekere. Maar afgezien van deze in het gelid gezette minachting valt er veel af te dingen op een dergelijke uitspraak; onze ervaring is- maar helaas wonen we in een slechts

kleine universiteitsstad- dat hetgeen men . . filosofie pleegt te noemen, nogal wat belangstelling heeft. Van een bevrijdend denkende denker verwachten wij dat hij zijn uitspraken baseert op voorafgaand onderzoek van de feiten en aangezien de heer K. niet geprofiteerd heeft van onze ervaring en zijn oordeel slechts gegrond heeft op alleen maar eigen ervaring, kunnen wij slechts concluderen, dat de heer K. generaliseert. Wij denken ons zo in de trant van 'ik vind bepaalde filosofieën verwerpelijk, dus bestaat er een afkeer van de filosofie'. Hetgeen neerkomt op een logika, waarmee een bedrieger zich dekt. Nog in dezelfde alinea onderscheidt K. de filosofen, want hij spreekt van 'de echte en belangrijke uiteraard niet te na gesproken'; en men vraagt zich af hoe die afkeer het plots aflegt tegen deze sympathiebetuiging. Zou de heer K. na de logika nu ook al niet zijn sentimenten beheersen? Nog liever insinueren we: zijn die echte en belangrijke denkers misschien bevrijdend denkende denkers? Zou de heer K. met andere woorden uit zijn op eigen belang? Deze vraag wordt bevestigd in de volgende woorden: 'menig filosoof is (-) niet minder irrationeel dan de gelovigen'. Met het irrationele moet men bij vele bevrijdend denkende denkers niet aankomen!

Ongetwijfeld is de afkeer van de heer K. gegrond op een afkeer van de filosofische frase en van alle andere frasen. Blijft de vraag of het gerechtvaardigd is de filosoof af te doen met de taal die hij spreekt. Deze vraag passeert de heer K.; we moeten de eisen die deze tijd stelt aan de begripsvorming zo consequent mogelijk op de begripsvorming toepassen - 'geen gezwam in de ruimte'. Waar deze zin anders op terecht komt is ons geheel duidelijk: zijn de eisen die deze tijd stelt, kenbaar?

Slechts min of meer en het consequent toepassen van de min of meer gekende eisen zal ons er juist van weerhouden nuchtere begrippen op te stellen, willen we eerlijk blijven tegenover onszelf. We adviseren de heer K. bescheiden, dan toch maar voor eerst en voor al zijn eigen frasen te bestrijden! Blijft onze vraag staan of het gerechtvaardigd is de filosoof te veroordelen op de taal die hij gebruikt.

De dichter sterft in het woord (ter Braak) Daarin ligt het paradoxale karakter van de taal opgesloten. De dichter, die zich oorspronkelijk uit, voor wie het woord oorspronkelijke betekenis heeft, moet lijdzaam meemaken, dat datzelfde woord zijn oorspronkelijkheid verliest, vulgair wordt om door de ander, en na verloop van tijd ook door hemzelf, te kunnen worden begrepen. De betekenis van eenzelfde woord wisselt van situatie tot situatie, kan voor verschillende personen in dezelfde situatie sterk verschillen. De betekenis van de gedichten van Marsman was voor ons vijf jaar geleden een totaal andere; een ander voorbeeld: onwetend van elkaar worden hoofden van scholen geconfronteerd met hoedenfabrikanten; als het woord hoofd valt, is de interpretatie ervan verschillend.

We stemmen volkomen in met de onderscheiding die de heer K. aanbrengt tussen levende en dode taal; tussen het oorspronkelijke, het persoonlijke woord en het woord dat afgestemd is op een onpersoonlijke massa en slechts als cliché kan worden verstaan.

(De verstaanbaarheid van de taal is ook een paradox. Daarom kunnen humanisten en christenen dezelfde woorden gebruiken en elkaar niet verstaan)

Op dit punt willen wij de heer K. wel veroordelen op een woord dat hij gebruikt; namelijk het woord irrationeel. Dit woord heeft voor de heer K. kennelijk een andere betekenis gekregen dan voor ons, namelijk min of meer het synoniem van religieus: deze betekenisinperking heeft met logika niets (en moeten we nu ook zeggen: met bevrijdend denken)niets. te maken.

Het is juist de taal die ons veel duidelijk maakt over het irrationele, niet alleen in de zin dat we de taal nodig hebben om mee te delen wat we onder

irrationeel verstaan, maar ook in deze zin al sprekend over wat taal is.

We willen even teruggrijpen op het bovenstaand voorbeeld 'het hoofd', omdat hieruit duidelijk blijkt dat taal interpretatie is; woorden zijn geen afbeeldingen van de werkelijkheid; taal benoemt de dingen; het onbekende moet een gezicht krijgen, geduid worden. Het chaotische leven krijgt door de taal haar gezicht, een zin.

Taal is met andere woorden ordening: taal ordent het stromende leven, het irrationele en ontnemt het de angst aanjagendheid en de onzekerheid.

Of men nu christen of humanist of vrijdenker is maakt derhalve niet veel uit, want ze gebruiken allen taal met geen ander doel dan, ieder op zijn manier zich zeker te stellen.

Definieren (daar komt wetenschappelijke taal op neer) houdt altijd iets onafgemaakts; definities impliceren nooit meer dan een algemene wetmatigheid; de onregelmatigheid valt erbuiten; het leven kan niet gedefinieerd worden; definities schieten altijd te kort; vandaar dat de mensen definieren blijven, vandaar dat kerken bepaalde dogma's vallen laten nieuwe opnemen, politieke partijen hun beginselprogramma's herzien, met geen ander doel weer dan zich aan te passen bij wat de tijd eist, wat neerkomt op de aanpassing aan de veranderde vormen van leven, om te blijven kunnen bestaan: om zich zeker te stellen. Daarop komt het roepen ommuftere begrippen van de heer K. ook neer.

Onze conclusie is derhalve dat we niet de pretentie hebben een filosoof te veroordelen op grond van het gebruik van de taal..... en toch! Enerzijds geeft een definitie een tekort aan, anderzijds wordt door middel van de taal uiting gegeven van de pogingen van de mens over dit tekort te zegevieren, om dit tekort te rechtvaardigen.

Het is niet de logika, maar het geloof (dwz. een moraal, een ordeningsgedachte) die rechtvaardigt 'we zeggen het nu wel zo, we definieren nu wel, maar we bedoelen het goed'. Eerst komt de ervaring, daarna de definiering; maar: onderzoekt de dingen en behoudt het goede. Het definieren beroept zich op een moraal. Redelijk en zedelijk liggen in een ademhaling.

Wat onze verhouding tot de filosofen betreft: voor ons is de frase niet doorslaggevend; wijzelf maken ons er ook schuldig aan, ontkomen er niet aan. Wij erkennen deze volmondig als frase en wensen er desondanks geen afstand van te doen; onze eerlijkheid verbiedt ons deze frase in te ruilen voor de waarheid; wat onze aktiviteit betreft is onze fraselogie onze enige mogelijkheid. Het is de erkenning van ons tekort en de erkenning dat er voor ons niets anders weggelegd is, op straffe zichzelf te verloochenen, zichzelf te kort te doen.

KLWS.

VAN HET LEESPLANKJE.

Podium - september 1959.

Kroniek - van Han Lammers.

Nederland heeft zich niet druk gemaakt over het ontslag van Haase en van Geelkerken uit de strafgevangenis van Breda. Reden dat de heer L. op zijn achterste benen is gaan lopen (heus niet ongewoon) en de ferme knapen, stoere jongenstaal van de geschonden menselijkheid hanteert. Van Geelkerken kreeg destijds levenslang en levenslang is levenslang. En nou hebben we die schurk notabene vijftien jaar nadat hij de grootste schurkachtigheid gepleegd heeft, weer vrijgelaten. Een schurk blijft immers een schurk en slechts vijftien jaar daarvoor is een schande. Hij, een ongewone misdadiger! Dat men gewone misdadigers vrijlaat is nog tot daar aan toe etc. etc. Dit is toch wel een vreemde onderscheiding van dit L.m. Podiums, dit orakel van het zuiverst geweten. Het ontbreekt er nog maar aan dat de heer L. ons de gewone misdadiger opvoert als de burger met de braafste bedoelingen, die er ooit rondgelopen heeft. 9.

Inplaats dat de ene misdadiger van de andere wordt onderscheiden naar zijn individualiteit, zijn individuele straf en behandeling, wordt door de heer L. de onderscheiding van politiek goed en politiek fout als criterium van misdaad gehanteerd. Lammers beziet van Geelkerken namelijk nog als een politieke realiteit, koppelt de vrijlating van deze misdadiger vast aan de veranderende en veranderde politieke (en economische) verhouding tussen Nederland en Duitsland: het is zo pijnlijk voor Duitsland in Nederland aan oudzeer te worden herinnerd. Zijn Van Geelkerken en Haase nog een factor van belang in de politieke verhoudingen van het jaar 1959? Volstrekt niet meer. Dat was al niet meer het geval vanaf het moment dat zij gevangen werden gezet in 1945. Vanaf dat moment waren zij misdadige burgers. Zouden zij werkelijk nog het addergebroed van destijds zijn? Ongetwijfeld voor de lammeren die eens en voor goed uitgemaakt hebben wat goed en wat kwaad is. Aan welke kant zij staan is buiten kijf; de hemel is hun beloning! Amen.

Nee, niet (alleen) de 'brave betrekkingen' tussen Duitsland en Nederland hebben gezegevierd in de vrijlating. Wel het inzicht dat menselijkheid een begrip is dat in iedere situatie op een andere manier gediend wordt. Tot 'levenslang' veroordelen d.w.z. dwingen tot wachten op de dood is op dit moment een onmenselijke daad. Nu de situatie is genormaliseerd, nu de politieke verhouding tussen Nederland en Duitsland genuanceerder is, wordt de menselijkheid gediend door deze nuance te laten meespelen. Afgezien van een arrogantie, die aan zieleherderij doet denken, is het een demonstratie van starheid, nu nog de waardeoordelen te spelen, die opgeld deden in een geperverteerde tijd.

Bij Lammers en bij zovelen speelt een verlangen mee- in alles wat zij doen- naar de tijd toen alles zo heerlijk ongecompliceerd was:

de Duitsers en hun kliek:zwart; de goede Nederlanders: wit. Wanneer van Gollkerken in 1945 ter dood was gebracht, dan zou dat gepast hebben in wat het fatsoen toen eiste. De eis stellen, dat deze man niet vrij gelaten mag worden, na vijftien jaar (een hele rek) is het regressie verschijnsel van een individu, die dat woord fatsoen in de zak heeft, als een zakdoek voor eigen snot. We zien de dartele sprongen van dit lam met volstrekte onverschilligheid tegemoet; lammeren springen nu eenmaal niet anders; de schapen applaudiseren wel.

NIEUWE UITGAVEN:

Dr.J.P.van Praag: De dag ligt nog voor ons.
(Schets van een humanistisch wereld-
beeld) Uitgave:H.V.

Wereld in formatie: kwartaal tijdschrift gewijd aan de
technisch achtergebleven gebieden.
Redactie: Dr. J. Ponsive s.c.j.
Prof.Dr. J. Tinbergen
Drs.H. de Lange.
Uitgave: NOVIB.

---.

Het pocketbook, de prijs van de prijsvraag van het
Bevolkingsnummer wordt nog aan de winnaar toegezonden.

---.

Zij die belangstelling hebben voor de stukken van
de Algemene Vergadering van 12/13 December kunnen deze
bestellen door overschrijving van f.o.50 op giro 118 143
t.n.v. W. Thoomes, Nijveldsingel 5 ' ' ' Utrecht.

BALLADE VAN DE HUMANIST.

aan J. Remmerswaal SJ, die zich
in zijn schafttijdorgaan Actie-
radius van 15 september 1959 ver-
oorloofde te schrijven 'dat
humanistische jongeren de was-
knijper op de lippen hadden
tegenover het volwassen Huma-
nistisch Verbond'.

Jawel, mijnheer, ik ben van het havee
En onze daden kunnen 't woord verklaren
aan U en aan de paters der esjee,
Rots als zij zijn na ruim vier honderd jaren,
Als Stuiveling U toestant te bedaren
Van verontwaardiging, geleerd bij de barbaren (1)
En als Uw geboortenstatistiek
Gotoonzet wordt op onze maat van paren
't Havee heeft in het parlement
Iets meer gedaan dan onwelluidend blèren.
Daarom, mijnheer, ben ik havee-er en fervent.

Gij weet het slecht, maar in een zieke tijd,
Toen Rome rot was van de dictatoren,
Malkander zeeg'mend met een graagte, die
Ons ongehoord klinkt in de oren,
Ontstond van oude en nieuwe christenen
Schreef Du Perron, naam die in uwe oren
Klank voert van ketters'onverdraagzaamheid
Erka is mij aangesmeerd- dat niet alleen
-Individualisme, owee, owee-
Maar dat ons voorbeeld is met Roomsen om ons
heen

Daarom, mijnheer, ben ik van het havee!

Gij leeft te zeer verstard in een verleden
Om het te weten, maar het is geschied,
Dat weinigen, die deze zaak beleden
Beschermers bleken van een wijd gebied,
Waarop men thans iets aan fatsoenlijks ziet,
Gij kent de teksten wel van leugens uit 't
verschiet 12.

Wat is Uw Roomse leer zonder ons bestrijden?
Bedenk, wij met maar weinigen in tal,
Hoe eens van Praag, fatsoenlijk en beslist,
Teerstand bood aan de overmacht van Cals !
Daarom, mijnheer, noem ik mij humanist.

Gij zijt wellicht dat nieuw verhaal vergaten,
Of kent het niet, lees het dan toch hier,
Hoe zij, die Rome's tolerantie preken
Uit Romme's geloof en Rooms agressie
Onder bevel van de politie (3)
zalen afdreven. Schenk fiducia,
Wanneer dit past in 't ruim van Uw geweten!
Steeds zal de holle leus weer misdadig baren
Zodra zij vruchtbaar wordt bij 't erka-isme
Wij zien de pest aan kruinen zonder haren
Daarom, mijnheer, kies ik het humanisme!

Wij weten beter van fatsoen te spreken
Wij hebben geen verleden dat belast
Dat niet alleen-wij vertrouwen op de rede
Om te voorkomen dat een Woord de schulden wast.

Van zaalafdrijving, laster, van verpats
Vertrouwen en het niet-tolereren:
Nooit zal ik leren in de knie te knikken
Te juichen voor een kruis in goud of blik
Op wat zich erka noemt blijf ik toch kritisch
Waarheid kent zich aan zwijgen en geeft geen kik
Daarom, mijnheer, noem ik mij humanistisch.

De Ballade van de humanist, zijnde een
parodie op de Ballade van de Katholiek
door A. van Duinkerken werd geschreven
in het jaar 1959 naar aanleiding van een
misprijzend nummer van Actieradius -Kerk-
hoflaan 68a Rotterdam "

Deze ballade werd mede samengesteld ten
behoefte van de nieuwe Humanistische Zang-
bundel.

- (1) en (2) o.a. Mussolini.
(3) De politie dreef geen zalen af, maar deed invallen in de middelendepots van de NVSH. Zalenafdrijving is even erg, maar voldoet rijmtechnisch beter.
-

ZO WAS HET OP HFT WEEKEND 17/18 OKTOBER IN
SOEST.

Dit weekend werd begonnen met een maaltijd, na afloop waarvan het zaaltje door ijverig sjouwende lieden in een vergaderruimte werd veranderd. Om half acht begon het feest. Ben Hartemink hield een korte inleiding. Vervolgens gaf Wijnand Thoomes opening van zaken over het vooronderzoek. Uit het hele betoog kwam naar voren, dat dit alles met grote zorg en toewijding was geschied. Het vooronderzoek bestond uit:

- a. Overleg met andere organisaties, zoals H.J.B. Ruimte en H.V.
- b. enquête
- c. bijeenkomsten in de gemeenschappen en voor Algemene Leden.

In samengaan met de H.J.B. worden geen mogelijkheden gezien omdat de H.J.B. verschil in mentaliteit tussen H.J.G. en H.J.B. zag en geen binding wenste met het H.V. Ruimte was bereid om steun te verlenen aan een intreden van de H.J.G. in Ruimte. Het hoofdbestuur zag hier evenwel ook geen mogelijkheden, omdat het betwijfelde of de H.J.G. sterk genoeg zou zijn om zich in die omgeving te kunnen handhaven. Opgaan van de H.J.G. als jongerengemeenschap in het H.V. bleek een belangrijk verlies aan zelfstandigheid te geven en financieel niet aantrekkelijk te zijn. Uit de enquête kwamen geen opzienbarende dingen naar voren, maar hij is wel een waardevolle leidraad geweest bij het opstellen van het reorganisatieplan.

Uit de bijeenkomsten kwam naar voren, dat een verzwakking van de landelijke administratieve binding noodzakelijk was.

Vervolgens gaf Ben dan de conclusies weer die door het H.B. uit het vooronderzoek getrokken werden.

1. t. a. v. de leeftijdsgrenzen is geen wijziging gewenst.

2. door de meerderheid van de H.J.G.-ers werd geen wijziging nodig geacht in de verhouding het H.V.

3. landelijk contact is noodzakelijk.

4. Het H.B. moet efficiënt kunnen werken.

5. Het moet geaccepteerd worden dat de gemeenschappen vrijwel zonder H.B. steun hun weg zoeken.

Daarna zette Wijnand het reorganisatieplan uiteen: Het H.B. wordt ingekrompen van 7 tot 3 leden en krijgt tot taak:

verzorging van een twee maandelijks mededelingenblad.

behartigen landelijke financiën en administratie. onderhouden van contacten.

benoemen kampfunctionaris.

Er zal een raad van voorzitters gevormd worden.

De Algemene Vergadering wordt gewijzigd in een Algemene Ledenvergadering met stem- en spreekrecht voor iedere H.J.G.-er.

De landelijke uitgaven worden met 45% verlaagd; daardoor daalt de afdracht van 55 ct tot 35 ct per lid.

Ook de status van de algemene leden wil het H.B. wijzigen. De Algemene leden moeten eerst lid worden van het H.V. (tegen de normale contributie), waarna zij de wens kenbaar kunnen maken om lid van de H.J.G. te zijn; de H.J.G. krijgt dan f. 2.50 per lid per jaar van het H.V.

De aanwezige algemene leden stemden met dit voorstel in.

Er werd toen de gelegenheid gegeven tot het stellen van vragen.

Zondag om 10 uur werd de discussie in groepjes begonnen over het reorganisatieplan. Het zij voldoende te vermelden dat enkele bezwaren die aangeroerd werden door rapporteurs van de groepjes, door het bestuur werden geaccepteerd en verwerkt.

's Middags was er nog een persoonlijke discussie met het bestuur, waarna om 4 uur door Ben het weekend werd gesloten.

Tot slot nog een persoonlijke indruk van dit weekend.

Enige bevreemding wekte het dat de reorganisatiecommissie er niet bij was. Bij navraag bleek dat er een controverse bestond tussen H.B. en de commissie, die ontstaan was door het feit dat het H.B. meende niet accoord te kunnen gaan met het voorstel van de commissie. Mijns inziens had het op de weg van de reorganisatiecommissie gelegen hun voorstellen, zo ze die waardevol achten, op het weekend in discussie te stellen.

Maar al met al was de geest op dit weekend bijzonder prettig en het geheel bijzonder geslaagd. Ware alle weekenden zo.

Gerard Joustra.